

Život v církvi (1Te 5,12–28)

Základní verš

„Prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte.“ (1Te 5,20.21)

Hlavní myšlenka

Pavel v závěrečné části svého dopisu přináší křesťanům v Tesalonice velmi praktické rady ohledně jejich duchovního života a vzájemných vztahů.

Pavel končí svůj první dopis do Tesaloniky sérií sedmnácti napomenutí a povzbuzení (1Te 5,12–22), po nichž přijde závěrečná modlitba (1Te 5,23–28). Lekce pro tento týden se bude nejprve věnovat třem napomenutím, která se týkají vztahu členů křesťanského sboru k jejich představeným v Kristu (1Te 5,12.13). Poté následuje šest podnětů pro představitele církve, jež jim ukazují, jak se chovat k těm, kteří byli svěřeni do jejich péče.

V dalších sedmi verších se objeví ještě osm dalších krátkých napomenutí (1Te 5,16–22). Ta můžeme rozdělit do dvou skupin – tři rady se týkají pozitivních křesťanských postojů (1Te 5,16–18) a dalších pět přijímání nového světla prostřednictvím daru prorockví (1Te 5,19–22). V závěrečné modlitbě Pavel shrnuje hlavní téma svého dopisu a zdůrazňuje, že by jeho čtenáři měli dále růst ve svatosti až do dne, kdy se setkají s Ježíšem při jeho návratu. Každý den jejich života tak má být přípravou na Kristův příchod. Téma tohoto dopisu je tak vlastně dnes ještě aktuálnější než v době jeho sepsání.

Ocenění služby

¹²Žádáme vás, bratří, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. ¹³Velmi si jich vážte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji. (1Te 5,12.13)

Osobní studium

Dnešní text navazuje na Pavlovu výzvu tesalonickým křesťanům, aby se navzájem povzbuzovali a byli jeden druhému oporou (1Te 5,11). To mohou dělat v rámci společenství svého sboru, kde mají příležitost se navzájem doprovázet na duchovní cestě a usměřovat. V dnešní lekci se zaměříme na to, jak by měli Ježíšovi učedníci reagovat na úsilí svých vůdců a představených v Kristu.

Pavel vede křesťany v Tesalonice k tomu, aby uznávali své duchovní vůdce, tedy aby je respektovali a ctili jejich autoritu. Sloveso „napomínají“ naznačuje určitou míru autority, kterou musí tito představitelé církve někdy projevit. To pro mnohé členy nemusí být příjemné, ale přesto Pavel vede členy sboru k tomu, aby si těchto lidí vážili a společně tak žili v pokoji.

Jazyk těchto veršů odráží starověký přístup k vedení lidí. Lidé ve vedoucích pozicích byli vedeni k tomu, aby důkladně poznali situaci těch, kdo jim byli svěřeni. Byli vnímaví na to, jak tito lidé přijímají napomenutí, a moudře načasovali správné kroky potřebné k nápravě či pomoci. V prvé řadě však měli zkoumat sami sebe, než začnou „napravovat“ druhé. Pavel však k tomu přidává ještě něco důležitého. Pro křesťanského vůdce musí být vzorem sám Bůh. Smyslem zodpovědnosti vedoucích v církvi je pomoci členům, aby mohli žít život k Boží slávě.

Aplikace

V současnosti je stále populárnější (nejen v celé společnosti, ale i v církvi), zpochybňovat autoritu těch, kterým byla svěřena zodpovědnost. Existují však situace, kde jsou lidé naopak ochotni slepě se podídit tomu, kdo vede. S čím máš větší problém ty? Co je větším problémem ve tvém sborovém společenství?

Pastýřská péče

¹⁴Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost. ¹⁵Hleďte, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale vždycky usilujte o dobré mezi sebou a vůči všem. (1Te 5,14.15)

Osobní studium

Ve verších 12 a 13 Pavel hovořil ke členům tesalonického sboru a ukazoval jim, jaký postoj by měli mít ke svým představeným. V dnešní pasáži obrací svou pozornost právě k těmto vůdcům a ukazuje jim, jak přistupovat k členům, o něž se starají.

Pavel povzbuzuje vedoucí církve v Tesalonice, aby kárali „neukázněné“ (1Te 5,14). Z kontextu dopisu se zdá, že měl na mysli ty, kteří se odmítali sami poctivě žít a které bylo třeba konfrontovat s jejich nesprávným životem.

Zároveň je ale třeba také potěšovat malomyslné, ujímat se slabých a mít se všemi trpělivost. „Malomyslnými“ myslí Pavel pravděpodobně ty, kteří se trápí pocitem nízké hodnoty nebo prožívají strach a obavy. Takoví lidé jsou ale pro Boha také vzácní a důležití. Potřebují být proto povzbuzeni a potěšeni.

„Slabými“ jsou ti, kteří jsou ve svém duchovním životě často zvikláni těžkostmi. Touží jít upřímně za Pánem, ale schází jim dostatečné poznání a trápí se minulostí. Mají-li duchovně „přežít“, potřebují pomoc a povzbuzení.

Zatímco první tři rady se týkají specifických situací, výzva k trpělivosti je aktuální vždy a za všech okolností.

Zdá se, že i následující verš píše Pavel s ohledem na představitele církve. Ve chvílích, kdy členové sboru odmítají a nedoceňují péči svých představených, mohou být tito vůdcové v pokušení se jim už dále nevěnovat. Pokud to ale udělají, dají tím najevo, že jejich služba nebyla motivována Kristovým duchem. Základem opravdového vůdcovství je zájem o dobro druhých.

Aplikace

Znovu se zamysli nad principy, které v této pasáži Pavel představuje. Jak je můžeš aplikovat ve svém životě – bez ohledu na to, jakou roli v církvi zastáváš? Je možné, abys tyto principy aplikoval nejen v církvi, ale také třeba ve své práci, ve škole nebo kdekoli jinde, kde se pohybuješ? (Viz např. Mt 5,43–48.)

Pozitivní křesťanský postoj k životu

16Stále se radujte, 17v modlitbách neustávejte. 18Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1Te 5,16–18)

Osobní studium

Podle předchozí pasáže 1Te 5,12–15 se jako křesťané potřebujeme naučit přijímat i poskytovat konstruktivní kritiku. To vše je možné jen tam, kde vládou zdravé vztahy. Modlíci se církev, kde její členové mají zájem jeden o druhého, může růst a plnit svůj úkol.

Adventistický kazatel Glenn Coon s oblibou říkal, že v Bibli najdeme více výzev k tomu, abychom se radovali, než abychom zachovávali sobotu jako svatý den. A přesto málokdy přikládáme radosti tak velkou váhu, jakou by si zasloužila. Radostný život je ovocem působení Ducha svatého (Ga 5,22; viz také Fp 4,4). Pokud je tato radost způsobena působením Ducha, pak se může projevit i v době utrpení (1Te 1,6).

Pavel také ve svém životě ukazoval, co znamená modlit se bez přestání. Jak jsme již viděli, první dopis do Tesaloniky je prodchnut modlitbou.

Dalším pozitivním postojem v křesťanském životě je vděčnost, která byla také pro Pavla příznačná (1Te 1,2; 2Te 1,3). Kořenem pohanství bezbožnosti podle něj byl právě nedostatek vděčnosti vůči Bohu (Ř 1,21). Thomas Erskine proto prohlásil, že „novozákonní náboženství je spojeno s milostí a etika s vděčností.“ (Citováno v F. F. Bruce, *Paul: Apostle of the Heart Set Free*, UK: The Paternoster Press, 1977, str. 19.) Je zajímavé, že slovesa „radovat se“ a „být vděčný“ mají v řečtině stejný kořen. Klíčem ke zbožné radosti je tak trvalý postoj vděčnosti.

Boží dary jsou všude kolem nás; jen se z nich zapomínáme radovat a děkovat za ně, protože jsme často zaměřeni na své problémy a strasti. Budeme-li rozvíjet ve svém životě postoj vděčnosti, budeme každým dnem svému Pánu blíže a blíže a náš život bude naplněn radostí.

Aplikace

Udělej si seznam věcí, za něž jsi vděčný. Buď velmi konkrétní. Pak vyjádři tuto svou vděčnost také v modlitbě. Pověšmi si toho, jak tento postoj bude měnit tvůj pohled na každý den. Uč se tak každodenně děkovat svému Bohu a radovat se z toho, co pro tebe dělá.

Přijímání „nového světla“

¹⁹Plamen Ducha nezhášejte, ²⁰prorockými dary nepohrdejte. ²¹Všecko zkoumejte, dobrého se držte, ²²zlého se chraňte v každé podobě. (1Te 5,19–22)

Osobní studium

V těchto verších Pavel přidává další typ napomenutí, které se tentokrát týká daru proctví. Dvě negativní vyjádření ukazují na to, že zde hovoří o něčem, co již křesťané v Tesalonice dělali a v čem měli problém.

I když neznáme detaily problému, který Pavel řešil, s největší pravděpodobností své přátele vyzýval, aby byli otevřenější „novému světlu“, kterým je může Pán oslovit. Zároveň je však upozorňoval, že vše nové je třeba náležitě prozkoumat, aby poznali, zda jde skutečně o světlo od Boha (2K 11,14).

Existují různé způsoby, jimiž můžeme „zhášet plamen Ducha“. Můžeme to dělat tím, že ignorujeme nebo odmítáme dílo skutečného proroka. I v dnešní době je třeba vážně se zamýšlet nad oprávněností kritiky a odmítání prorockého daru a služby sestry Ellen Whiteové, které jsou stále častěji zpochybňovány i uvnitř církve adventistů.

Druhým způsobem „zhášení plamene Ducha“ je sice přijímání daru proctví, ale jeho následné zkreslení a překroucení. Můžeme přijímat poselství proroků, ale následně je nesprávně aplikovat do své situace. A na to si musíme dávat velký pozor. Dostalo se nám vzácného daru; nezničme tento dar svým nesprávným přístupem.

Třetí podobou „zhášení plamene Ducha“ je připisování autority lidem či spisům, za nimiž není Boží působení. Církev musí být vždy ostražitá a dávat pozor, zda prorocké poselství skutečně buduje společenství víry.

Aplikace

Domníváš se, že jsi ještě dnes oslovitelný prostřednictvím prorockého daru? Dokázal bys rozpoznat, kdyby Bůh dnes k tobě chtěl prostřednictvím někoho znovu promluvit? Jak vnímáš dopad prorocké služby Ellen Whiteové na svůj vlastní život? Je pro tebe požehnáním? Proč?

Posvěcení

²³Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. ²⁴Věrný je ten, který vás povolal; on to také učí. ²⁵Bratři, modlete se i vy za nás! ²⁶Pozdravte všechny bratry svatým políbením. ²⁷Zavazují vás v Pánu, abyste tento list dali přečíst všem bratřím. ²⁸Milost našeho Pána Ježíše Krista buď s vámi. (1Te 5,23–28)

Osobní studium

V dnešním textu používá Pavel opět vyjádření ve formě modlitby. Jeho styl se tak podobá pasáži 1Te 3,11–13. Podobné je i téma: hovoří o posvěcení a bezúhonnosti při druhém příchodu Ježíše. Pavel tak přechází od toho, co by měli udělat křesťané (1Te 5,12–22), k tomu, co Bůh dělá v nás (posvěcení) a pro nás (druhý příchod).

Mezi křesťany se často dlouze debatovalo o tom, co tento text vlastně říká o lidské přirozenosti a o charakteru, kterým by se měli Ježíšovi následovníci vyznačovat v době Kristova návratu. V našem krátkém zamyšlení nad touto pasáží se zaměříme na to, co zásadního lze vyčíst z tohoto textu.

Pavel zde hovoří o tom, že Boží dílo zasahuje celou lidskou osobnost. S blížícím se dnem Kristova návratu má být Božím dílem posvěcena každá oblast našeho života. Při zmínce o duchu, duši a tělu se Pavel nesnaží definovat složení lidské osobnosti (v biblickém myšlení tvoří tyto části nedělitelný celek, nejsou to oddělené jednotky). Zdá se, že zde vyzývá spíše k odevzdání každé části naší mysli i těla Bohu.

Pavlova modlitba spojuje přítomnost se dnem Kristova návratu. Vyjadřuje přání, aby byli věřící zachováni bez úhony až do Ježíšova druhého příchodu. Podle tohoto dopisu nebyli tesaloničtí křesťané zdaleka dokonalí, ale to, co měli, stálo za uchování až do dne, kdy Kristus opět přijde. Pavel se proto v závěru modlí, aby mohli i nadále růst v milosti a stále užším vztahu s Ježíšem (viz také J 15,4.5).

Aplikace

Co pro tebe znamená být „cele posvěcen“ a být zachován „bez úrazu a poskvrny“? Může to být už dnes naše zkušenost? Jakým způsobem můžeš být každý den připraven na Kristův návrat?

Podněty k zamyšlení

„Ježíš pracoval s radostí a citem. Žít podle biblických zásad doma i v zaměstnání, nést tíhu světských starostí a neztrácet přitom ze zřetele Boží slávu vyžaduje velkou trpělivost a duchovní sílu. Kristus lidem v tomto směru velmi pomáhal. Nikdy se nenechal zcela pohltit světskými záležitostmi, ale vždy si našel čas na rozjímání o nebeských věcech. Často z radosti zpíval žalmy a jiné duchovní písně. Lidé z Nazareta slychávali, jak chválí Boha a děkuje mu. Zpěvem udržoval společenství s nebem, a když byli jeho přátelé unaveni prací, potěšil je milou melodií. Jeho chvalozpěvy jako by zaháněly zlé anděly a jako kadidlo kolem sebe šířily příjemnou vůni. Myšlenky posluchačů se odpoutávaly od pozemských starostí a nechávaly se unášet k nebeskému domovu.“ (DA 73; TV 43)

„Nic nepodpoří naše tělesné a duševní zdraví lépe než projev vděčnosti a chválení. Odolávat málomyslnosti, smutným myšlenkám a pocitům nespokojenosti je právě tak nutné, jako je potřebné se modlit.“ (MH 251; ŽNP 131)

Otázky k rozhovoru

1. *Ve třídě se společně vraťte k tématu na středu. Přemýšlejte nad tím, jak vnímáte přínos Ellen Whiteové pro církve jako celek, a nad tím, jaký dopad měla a má její služba na život jednotlivců.*
2. *Diskutujte ve třídě o tom, jak se postoje společnosti k autoritám odrážejí v životě církve na postoji věřících k církevním „autoritám“. Vidíte kolem sebe tendenci autoritu vedoucích církve a sborů spíše přeceňovat, nebo ji naopak nebrat příliš vážně? Jak můžeme jako křesťané najít v této oblasti vyváženost?*
3. *Jak může vaše sborové společenství pomoci nově obráceným věřícím v jejich dalším duchovním růstu? Jak k tomu mohou přispět všichni členové sboru? Jak jeho vedoucí?*

Shrnutí

V pasáži na tento týden (1Te 5,12–28) hovoří Pavel o celé řadě záležitostí, ale primárně se v ní zaměřuje na duchovní kvality života křesťanského společenství. Věřící se mají navzájem vést, napomínat i povzbuzovat a žít život naplněný radostí a vděčností. Měli by také zůstat otevření novým pravdám, zvláště prorockému poselství, ale zároveň být obezřetní při hodnocení nových podnětů. To vše Pavel završuje pozváním k plnému odevzdání se Bohu ve všech oblastech života, a to v perspektivě blížícího se Ježíšova návratu.